

Postanowienie z dnia 10 października 2007 r.

II PZ 36/07

1. Mylne oznaczenie jednego z elementów identyfikujących orzeczenie zaskarżone skargą kasacyjną, wynikające z oczywistej omyłki pisarskiej, przy prawidłowym oznaczeniu pozostałych danych, dostatecznie określających to orzeczenie, nie może być utożsamiane z niewypełnieniem wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.

2. Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 § 1 k.p.c.). Decydujące zatem znaczenie ma wynik procesu, a nie jego poszczególnych etapów. Wynik procesu to rozstrzygnięcie o sprawie jako całości.

Przewodniczący SSN Zbigniew Myszkowski, Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Romualda Spyt (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 października 2007 r. sprawy z powództwa Andrzeja C. przeciwko Urzędowi Gminy w S. o ustalenie, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Słupsku z dnia 26 lutego 2007 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 2 lutego 2007 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Słupsku odrzucił skargę kasacyjną powoda Andrzeja C., sporządzoną przez radcę prawnego, wniesioną od wyroku tego Sądu z dnia 30 października 2006 r. w sprawie przeciwko Urzędowi Gminy w S. o ustalenie.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że pełnomocnik powoda nieprawidłowo oznaczył orzeczenie, którego skarga dotyczy, bowiem wskazał błędną datę wyroku, tj. 10 października 2006 r., podczas kiedy w istocie zaskarżony

przedmiotową skargą wyrok zapadł 30 października 2006 r. Nadto uznał, że wskazana przez skarżącego wartość przedmiotu zaskarżenia jest nieprawidłowa, bowiem pełnomocnik skarżącego określił ją na kwotę 10.400 zł, a prawidłowo wyliczona kwota, zgodnie z przepisem art. 23¹ k.p.c., wynosi 10.260 zł. Sąd podkreślił, że nieprawidłowe wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest brakiem formalnym, podlegającym usunięciu, lecz stanowi uchybienie wymogom oznaczenia zaskarżonego orzeczenia. Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że pełnomocnik powoda nie dochował wymogów wskazanych w przepisie art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. i na mocy art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód domagając się o jego uchylenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że Sąd mając wątpliwości co do wskazanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia, winien był wezwać pełnomocnika do wyjaśnienia tej kwestii bądź zarządzić z urzędu jej sprawdzenie. Nie mógł natomiast odrzucić skargi z powodu usuwalnego braku formalnego skargi, bez wzywania pełnomocnika do usunięcia tego braku na podstawie art. 398⁶ § 1 k.p.c. Przyznał też, że oznaczając wyrok, popełnił omyłkę pisarską w dacie jego wydania, lecz pozostałe dane zawarte w oznaczeniu zaskarżonego wyroku (oznaczenie sądu, stron i sygnatury akt), a także uzasadnienie skargi, nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że skarga ta dotyczy niniejszej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. Trafne są wywody skarżącego co do tego, iż stwierdzenie, że skarga kasacyjna dotknięta jest usuwalnym brakiem formalnym, oznacza wyłącznie to, iż przewodniczący (na mocy art. 398⁶ § 1 k.p.c.) wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. Dopiero nieusunięcie tych braków w terminie powoduje - w myśl art. 398⁶ § 2 k.p.c. - odrzucenie skargi przez sąd drugiej instancji. Usunięcie wątpliwości sądu dotyczących prawidłowości określenia wartości przedmiotu zaskarżenia następuje przez sprawdzenie wartości przedmiotu zaskarżenia, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 25 § 1 k.p.c. Jeśli w wyniku tego sprawdzenia okaże się, że wartość wskazana w skardze jest nieprawidłowa nie oznacza to, iż nastąpiło mylne oznaczenia wyroku, jak przyjął Sąd Okręgowy. Wbrew stanowisku tego Sądu wartość przedmiotu zaskar-

żenia nie stanowi przesłanki identyfikującej zaskarżone orzeczenie. Oznaczenie orzeczenia, od którego wniesiona jest skarga kasacyjna (art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.), to nic innego jak wskazanie sądu, który je wydał, sygnatury akt, daty orzeczenia i stron procesu. Dane te są wystarczające do zidentyfikowania orzeczenia, którego skarga kasacyjna dotyczy.

Natomiast rozważając kwestię omyłki w dacie wyroku należy wziąć pod uwagę to, czy pozostałe dane, wskazane wyżej, są dostateczne do zidentyfikowania orzeczenia. Jak wynika z zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, jakiego orzeczenia dotyczy przedmiotowa skarga, bo w istocie mylne określenie daty wyroku przy prawidłowym wskazaniu sądu, który je wydał, stron oraz sygnatury akt, nie nastręczało trudności w takim ustaleniu. Zatem należy zgodzić się z twierdzeniem skargi, że pozostałe dane były wystarczające do tego, żeby - bez zbędnych trudności - zidentyfikować zaskarżony wyrok. Odczytując znaczenie przepisu art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. należy mieć na uwadze jego cel, a celem tym jest to, aby sąd nie musiał dociekać, czy też wręcz wyjaśniać, którego orzeczenia dotyczy skarga kasacyjna, bo to należy do obowiązków skarżącego. Mylne oznaczenie jednego z elementów identyfikujących orzeczenie zaskarżone skargą kasacyjną, wynikające z oczywistej omyłki pisarskiej, przy prawidłowym oznaczeniu pozostałych danych, dostatecznie określających to orzeczenie (co miało miejsce w niniejszej sprawie), nie może być utożsamiane z niewypełnieniem wymogu określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹⁶ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

Sąd Najwyższy stwierdził także, że wniosek skarżącego (zawarty w zażaleniu) o zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym jest przedwczesny. Zgodnie z przepisem art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Analizując powyższy przepis nie można pominąć ogólnej zasady rządzącej kosztami procesu. Zasada ta wyrażona została w art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Decydujące zatem znaczenie ma wynik procesu, a nie jego poszczególnych etapów. Wynik procesu to rozstrzygnięcie o sprawie jako całości. Postanowienie Sądu Najwyższego, w wyniku którego dochodzi do uchylecia postanowienia sądu drugiej instancji odrzucającego skargę kasacyjną i które to

uchylenie ma charakter tzw. „uchylenia zmieniającego,” powoduje nadanie biegu skardze kasacyjnej. Jej rozpoznanie zadecyduje o ostatecznym wyniku sprawy, według którego zostaną rozliczone koszty postępowania w całości. Na obecnym etapie postępowania wynik sprawy nie jest znany. Zakładając hipotetycznie różne możliwe warianty, to odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania bądź jej oddalenie oznacza przegranie sprawy i nie ma podstaw do zasądzenia na rzecz strony przegranej jakichkolwiek kosztów procesu (wyjąwszy sytuację przewidzianą w przepisie art. 103 k.p.c.). Natomiast orzeczenie Sądu Najwyższego uwzględniające skargę kasacyjną przybrać może dwie formy. W przypadku uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania zastosowanie ma przepis art. art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i w związku z art. 398²¹ k.p.c., w przypadku wyroku reformatoryjnego o kosztach procesu rozstrzygać będzie przepis art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

=====